

lezârî, tahsilini İstanbul'daki çeşitli medreselerde tamamladıktan sonra ilmiye sınıfına intisap ederek müderris oldu ve 1786-1787'de Eyüp kadılığında bulundu. Bu görevden ayrılınca Rumelihisarı'ndaki evinde oturdu ve 30 Muharrem 1204'te (20 Ekim 1789) vefat etti. Lâlezârî şerh ve risâlelerinin çoğunu kelâm ve tasavvuf konularında yazmıştır. Eserlerinde Gazzâlî, Abdülkâdir-i Geylânî, Fahreddin er-Râzî, Muhyiddin İbnü'l-Arabî ve Sadrüş-şerîa Ubeydullah b. Mes'ûd gibi şahsiyetlere atıfta bulunmuş, kelâmla tasavvufun sentezini yapmaya çalışmıştır.

Eserleri. Lâlezârî'nin tesbit edilebilen eserlerinin çoğu risâle hacminde olup bunlar Süleymaniye Kütüphanesi'nde kayıtlı (Hafid Efendi, nr. 124, 130) *Mecmûa esrârî'l-cevâhiri'r-rûhânîyye fî ma'la'î envârî'z-zevâhiri'r-reyhanîyye*'de toplanmıştır. 1. *ed-Dürretü'l-beyzâ*. İbn Berrecân'ın, Allah'ın yeri ve gökleri altı günde yarattıktan sonra arşa istivâ ettiğini bildiren âyet (el-A'râf 7/54) hakkındaki görüşlerinin şerhidir (nr. 124/1, 130/1). 2. *el-Yâkûtetü'l-haqrâ*. Birgivi'nin nefiy ve ispat yönüyle kelime-i tevhidi ele alan görüşlerinin şerhidir (nr. 124/2, 130/2). 3. *el-Yâkûtetü'l-hamrâ*. Mâtürîdî'nin *Te'vîlâtü'l-Kur'ân*'ından Fâtîha sûresinin 5. âyetinin tefsirini şerhetmektedir (nr. 124/3, 130/3). 4. *el-Cevâhirü'z-zâhire*. Gazzâlî'nin, "Leyse fi'l-imkân ebda' mimma kân" sözüne dair bir ta'likdir (nr. 124/6). 5. *Risâle fî ef'aliyyeti resûli'l-beşer 'alâ resûli'l-melâ'ike*. Necmeddin en-Nesefî'nin *el-Akâ'id*'inin sonunda yer alan ve insanlarla melekleri fazilet yönünden karşılaştıran bölümün şerhidir (nr. 124/10). 6. *el-Mizânü'l-mukîm fî ma'rifeti'l-kıstâsi'l-mustakîm (el-Mizânü'l-kavîm)*. Gazzâlî'nin *el-Kıstâsü'l-mustakîm* adlı eserinin şerhidir (Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1758, müellif hattı). 7. *el-Cevâhirü'l-kalemiyye fî tasfîri esrârî'n-Nûniyyeti'l-kelâmiyye*. Hızır Bey'in *el-Kaşîdetü'n-Nûniyye*'sinin şerhidir (Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1214, Hafid Efendi, nr. 142, Reşid Efendi, nr. 141; Hacı Selim Ağa Ktp., nr. 648). 8. *ez-Zümürüdetü'l-haqrâ*. Abdülkâdir-i Geylânî'nin salavât-i şerife hakkındaki görüşlerinin şerhidir (nr. 124/4). 9. *et-Tibrü'l-aḥmer fî kelâmi's-Şeyḥi'l-Ekber*. Muhyiddin İbnü'l-Arabî'nin varlıkları üç merteye halinde inceleyen devâir nazariyesinin şerhidir (nr. 124/5). 10. *el-Kevkebü'd-dürri fî şerḥi şalâti'l-Meşîş*. Abdüsselâm b. Meşîş'e ait evradın şerhidir

(nr. 124/7). 11. *ed-Dürretü'z-zâhire*. Şâzelî'nin *el-Hızbu'l-kebîr* adlı eserinin şerhidir (nr. 124/8). 12. *Ta'likât 'alâ mevâzi'a mine'l-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye. el-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye*'nin "er-Risâletü'l-beşeriyye" adlı bölümünde yer alan "yâ" harfinin esrarına dair görüşlerin şerhidir (nr. 124/9). 13. *Risâle fî def'i i'tirâzı Râgıb Mehmed Bâşâ fî ḥakḥi'l-Fuşûş li's-Şeyḥ Ekber* (Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 3771/2). Râgıb Mehmed Paşa, *Sefîne*'sinde kendisinden nakilde bulunduğu Hasan b. Abdürrezzak el-Lâhicî'nin görüşlerine itiraz ederek Muhyiddin İbnü'l-Arabî'nin *Fuşûşü'l-ḥikem*'i ile *el-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye*'sinde ilham ve Fırvun'un imanı konularında çelişkiler bulunduğunu ileri sürmüştü. Lâlezârî, bu risâle-sinde Lâhicî'yi savunup Râgıb Paşa'nın görüşlerine karşı çıkmıştır. Râgıb Paşa'ya göre İbnü'l-Arabî *Fuşûşü'l-ḥikem*'de ilhamını Resûlullah'tan aldığını kaydederken *el-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye*'de doğrudan Allah'tan aldığını iddia etmektedir. *Fuşûş*'ta Fırvun'un iman ettiğini söylediği halde *el-Fütûḥâtü'l-Mekkiyye*'de küfrüne hükmetmektedir. Lâlezârî'nin bunlardan başka *Mecmû'atü's-salavât* adlı bir risâlesiyle (Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 1392) Muhyiddin İbnü'l-Arabî'ye dair Arapça bir şiiri bulunmaktadır (Süleymaniye Ktp., Hafid Efendi, nr. 124, vr. 38*).

BİBLİYOGRAFYA :

Lâlezârî, *ed-Dürretü'z-zâhire*, Süleymaniye Ktp., Hafid Efendi, nr. 124/8, vr. 82*; a.mlf., *el-Mizânü'l-mukîm fî ma'rifeti'l-kıstâsi'l-mustakîm*, Süleymaniye Ktp., Es'ad Efendi, nr. 1758, vr. 2*; a.mlf., *Mecmû'atü esrârî'l-cevâhiri'r-rûhânîyye*, Süleymaniye Ktp., Hafid Efendi, nr. 124, vr. 38*; a.mlf., *el-Kevkebü'd-dürri*, Süleymaniye Ktp., Hafid Efendi, nr. 124, vr. 181*; Râgıb Mehmed Paşa, *Sefînetü'r-Râgıb ve defînetü'l-meḥâlib*, Bulak 1255, s. 80; Ayvansarayî, *Hadîkatü'l-cevâmî*, I, 190; *Sicill-i Osmânî*, III, 243; *Osmanlı Müellifleri*, I, 349-350; *İzâhu'l-meknûn*, I, 378; M. Münir Aktepe, "Mehmet Tâhir", *İA*, VII, 612; "Lâlezârî, Şayḥ Mehmed Tâhir", *Eİ²* (İng.), V, 644.

İLYAS ÇELEBİ

LÂ'LİZÂDE ABDÜLBÂKÎ

(علی زاده عبدالباقی)

(ö. 1159/1746)

Bayramî-Melâmî tarikatına mensup sūfî.

İstanbul'da doğdu. Önemli eseri *Sergüzeşt*'i yazdığı 1156'da (1743) altmış altı yaşında olduğunu söylediğine göre 1090 (1679) yılında doğmuş olmalıdır. Ba-

bası La'î Mehmed Efendi, Bayramî-Melâmîleri'nden *Meşnevî* şârihi Reîsülkütâb Sarı Abdullah Efendi'nin kız kardeşi-nin oğludur. Dayısı, Sarı Abdullah Efendi vasiyatıyla Bayramî-Melâmîleri'yle temas kurup dönemin kutbu Seyyid Hâşim Efendi'den feyiz alan La'î Mehmed Efendi medrese tahsilini tamamlayıp Mekke ve İstanbul kadılıklarına kadar yükselmiş, İstanbul kadısı iken Magosa'ya sürgüne gönderilmiş ve orada vefat etmiştir (1119/1707).

La'îzâde Abdülbâkî Efendi dinî ve tasavvufî ilimleri "âlim-i rabbânî, âmil-i hak-kânî" ve "mürşidim" diye tanımladığı babasından öğrendi. Ondan *Meşnevî*'yi, İbnü'l-Fârîz divanını, Dâvûd-i Kayserî'nin *Fuşûşü'l-ḥikem* şerhini daha küçük yaşlarda iken okudu. Riyâziye ve felsefe ile meşgul oldu. Medrese tahsilini tamamladıktan sonra müderris olarak görev yapmaya başladı. 1117 Ramazanında (Ocak 1706) Habyar mahallesindeki Kâtib Mustafa Efendi Medresesi müderrisliğinden azledildiği bilindiğine göre (Şeyḥî, s. 628) onun bu tarihten birkaç yıl önce müderrisliğe başladığı söylenebilir.

Babası Mekke'de kadî iken tanıştıkları Nakşibendî şeyhi Murad Buhârî'ye şeyhin İstanbul'a geldiği 1120 (1708) yılından sonra intisap eden La'îzâde, bu dönemde III. Ahmed'in kızı ile nişanlanıp damat unvanını alan Ali Paşa'nın (Sadrazam / Damad / Şehid Ali Paşa) muallimi oldu (Müstakimzâde, vr. 74*). 1123'te (1711) Tevkîf Câfer Çelebi Medresesi müderrisi iken Hoca Hayreddin Medresesi'ne nakledildi. Sadrazam Damad Ali Paşa'nın maiyetinde Mora seferine katılan La'îzâde (1126/1714) sefer dönüşü Şeyhülislâm Zeke-riyyâ Efendi Medresesi müderrisi oldu. Avusturya seferinde Damad Ali Paşa'nın Petro Varadin Savaşı'nda şehid düşmesinin (1128/1716) ardından kâhinlik yaptığı suçlamasıyla tutuklanıp Belgrad Kalesi'ne hapsedildi (Râşid, II, vr. 166*). Ali Paşa'nın daha önce çıkardığı ferman gereği 1128 Ramazanında (Eylül 1716) göreve başlamak üzere Kudüs kadılığına tayin edilmiş olduğu halde azledilip Limni'ye sürgüne gönderildi (a.g.e., II, vr. 167*). Devlet nezdinde büyük itibarı olan şeyhi Murad Buhârî, onun affedilip Bursa'ya kendi yanına gönderilmesi ricasında bulunduysa da kendisi bu sırada İstanbul'a davet edildiğinden serbest bırakılması gecikti. On sekiz ay Limni'de sürgünde kaldıktan sonra İstanbul'a döndüğünde şeyhinin vefat etmiş olduğunu (1132/

1720) söylediğine göre (*Mebde ve Meâd*, vr. 86^a) İstanbul'a 1720'den sonra gelmiş olmalıdır. Ardından Vâlide Sultan Medresesi müderrisliğine tayin edilen La'lizâde bu görevi sürdürürken 1137'de (1725) Kudüs kadılığına gönderildi, ancak bilinmeyen bir sebeple görevi başlamadan azledildi. 1143'te (1730-31) Mısır molla-sı, ertesi yıl Mekke pâyelisi oldu.

1149'da (1736-37) İstanbul kadılığına getirilen La'lizâde'ye daha sonra Anadolu kazaskerliği pâyesi verildi. Hayatının son dönemlerini Eyüp'te yaptırdığı evde geçen La'lizâde, 1153 (1740) yılında evinin yanına bir mekteple bir kalenderhâne tekkesi inşa ettirdi. Vefat ettiğinde kalenderhânenin bahçesine defnedildi. Kalenderhânenin yerinde bugün Eyüp Müftülüğü binası bulunmaktadır. Müstakimzâde, yedi sekiz yaşlarında iken babasının bir bayram günü kendisini La'lizâde'yi ziyaret etmeye götürdüğünde elini öpme şerefine nâil olduğunu anlatır ve ölüm tarihine işaret eden, "Defter erbâb-ı mahabbet rihletim târihin / La'lizâde Seyyid Abdülbâki girdi cennete" beytinin bizzat La'lizâde'ye ait olduğunu söyler. "Gülşen-i cennete gülbn ola La'lizâde" mısraı ölümüne tarih düşürülmüştür.

İlmiye sınıfına mensup olmasına ve uzun yıllar müderrislik ve kadılık göreviy-

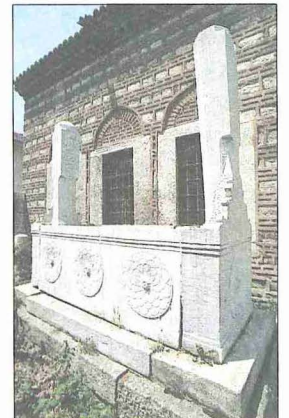
le Osmanlı bürokrasisinin içinde bulunmasına rağmen La'lizâde'nin hayatında tasavvuf daima ön planda yer almıştır. La'lizâde, Hacı Bayrâm-ı Velî'den itibaren devletin takibatına uğrayan, İsmâil Ma'sûkî, Hamza Bâfî ve Sütçü Beşir Ağa adlı kutubları idam edilen, Osmanlı din ve kültür tarihinde önemli bir yeri olan Bayramî-Melâmîliği'ne mensup bir aile çevresinde yetişmiştir. Tarikatın tarihine ve geleneklerine dair bilgileri babasından ve büyük dayısı Sarı Abdullah Efendi'nin babasına anlattıklarından öğrenmiş, babasının ölümü üzerine tarikatın tamamen içe kapandığı Şeyhülislâm Paşmakçızâde Ali Efendi ve Şehid Ali Paşa'nın kutbiyyet dönemlerini bizzat yaşamış, bu konularda bildiklerini hayatının son döneminde yazdığı *Sergüzeşt* adlı eserinde anlatarak tarikatın tarih ve geleneklerinin günümüze aktarılmasında önemli bir katkıda bulunmuştur.

Bununla birlikte Seyyid Hâşim Efendi'ye mensup olan babasının ölümünün ardından Şeyhülislâm Paşmakçızâde Ali Efendi'nin kutbiyyet döneminde (1677-1712) mürşid arayışı içine girip Bayramî-Melâmî neşvesiyle Hâcegân tarikinin birbirine benzediğini söyleyerek Nakşibendî şeyhi Murad Buhârî'ye intisap etmesi, *Mebde ve Meâd* adlı eserini Nakşibendî bağlamı içinde kaleme alıp Bayramî-Melâmîliği'nden hiç söz etmemesi, yakınında bulunduğu Şehid Ali Paşa'nın kutbiyyet döneminde (1712-1716) ve sonrasında Murad Buhârî'ye bağlılığını sürdürmesi, *Sergüzeşt*'te Şehid Ali Paşa'nın adını zikretmeden ölüm tarihini vererek bu tarihten beri tam yirmi sekiz yıldır zamanın kutbunu bilmediğini söylemesi gibi çelişkili ifadeler La'lizâde'nin kişiliğini izah etmeyi güçleştirmektedir. Bu ifadelerden, Şeyhülislâm Paşmakçızâde Ali Efendi'nin hiç kimseyi kabul etmediği tarikatın tamamen içe kapanma döneminde La'lizâde'nin gerçekten onun ve Şehid Ali Paşa'nın kutub olduğunu bilmediği, Şehid Ali Paşa'dan sonra da tarikatta gizliliğin devam ettiği, La'lizâde'nin tarikatın dışında kaldığı, ancak hayatının *Sergüzeşt*'i yazdığı son dönemlerinde bazı bilgilere ulaştığı, bu sebeple eserde verilen bilgilerin Bayramî-Melâmîleri'nin görüşlerini tam olarak yansıtmadığı sonucu çıkarılabilir.

Eserleri. 1. *Sergüzeşt*. Sarı Abdullah Efendi'nin *Semerâtü'l-fuâd*'ındaki bazı kısımlar dışında Bayramî-Melâmîleri'nin tarih ve geleneklerine dair ilk müstakil

eserdir. Müstakimzâde *Risâle-i Melâmiyye*'sinde geniş ölçüde bu eserden yararlanmış, hatta bazı yerlerini aynen aktarmıştır. Eserde Somuncu Baba'dan başlayarak tarikatın kuruluş süreci anlatılmış ve Şehid Ali Paşa'nın vefatına kadar gelen Bayramî-Melâmî kutublarının biyografileri verilmiş, daha sonra "Beyân-ı Meşreb ve Revş-i Melâmiyyûn", "Âdâb-ı Tarikat-ı Ehl-i muhabbet ve Melâmet", "Keyfiyyet-i Cem'iyet", "Kesb-i Maâş" başlıklı bölümlerde tarikatın fikriyatı incelenmiş, ardından Sarı Abdullah Efendi'nin "Meslekü'l-uşşâk" adlı manzumesiyle kendisinin bu manzumeye yaptığı zeyil iktibas edilmiştir. Eserin sonunda yer alan sebep-i te'lîf kısmında La'lizâde'nin hayatına dair bazı bilgiler bulunmaktadır. *Sergüzeşt*'in, aynı zamanda iyi bir tâlik hattatı olan La'lizâde'nin hattıyla bir nüshası, Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde diğer bazı risâlelerini de içeren mecmua içinde yer almaktadır (Emanet Hazinesi, nr. 1274). Eser, "Tarikat-ı alîyye-i Bayramiyye'den tâife-i Melâmiyye'nin an'ane-i irâdetleri ve keyfiyyet-i sohbetleri ve aşk-ı mahabbetullâha cümleden ziyade râğbetleri beyanındadır" başlığıyla tarihsiz olarak basılmıştır. Basım sırasında bazı kısımlarının çıkarılmış olduğu görülmektedir. Kitap eksik ve özensiz bir sadeleştirmeyle *Sergüzeşt*, *Aşka ve Aşık-lara Dair* adı altında yayımlanmıştır (İstanbul 2001). 2. *Mebde ve Meâd*. La'lizâde cebr ve ihtiyâr, ezel, ebed, ân-ı dâim, insanın zuhuru, harflerin esrarı, insân-ı kâmil, hazarât-ı hams vb. tasavvufî konuları ele aldığı bu hacimli eserinin (94 varak) sonunda Hâcegân tarikatıyla ilgili bilgilere yer vermiştir. Hayatına dair bazı bilgilerin de yer aldığı eserin çeşitli nüshaları bulunmaktadır (Süleymaniye Ktp., Hacı Mahmud Efendi, nr. 2366, 2456, 2471). 3. *Zeyl-i Meslekü'l-uşşâk*. Sarı

La'lizâde Abdülbâki'nin açık türbesi ve sıbyan mektebi – Eyüp / İstanbul

La'lizâde Abdülbâki'nin mezarı

Abdullah Efendi'nin "Meslekü'l-uşşâk" adlı manzumesine aynı vezin ve kafiye de kırk yedi beyit ekleyen La'lîzâde, bu beyitlerde Melâmîler'e göre Hz. Peygamber'den Şehid Ali Paşa'ya kadar gelen kutubların isimlerini zikretmiştir. Bu iki manzume *Sergüzeşt*'in içinde ve Sâdık Vîcdânî'nin eserinde yer almaktadır (*Tomar-Melâmîlik*, s. 71-83). 4. *Hediyetü'l-müşâtâk*. "Meslekü'l-uşşâk" kasidesinin şerhidir. La'lîzâde bu eseri 1129 (1717) yılında Limni'de sürgünde bulunduğu sırada yazmıştır (TSMK, Emanet Hazinesi, nr. 1312). 5. *Risâletü'l-Murâdiyye fi't-tarîkatî'n-Nakşibendiyye*. Murad Buhârî'nin, baş tarafında Nakşibendî silsilesini ihtiva eden tarikat âdâbına dair *Silsiletü'z-zeheb* adlı Arapça eserinin tercümesi ve şerhidir. Müellif nüshası *Sergüzeşt*'i içeren mecmuanın içinde bulunmaktadır. 6. *Tercüme-i Risâle-i Ünsiyye*. Bahâeddin Nakşibend'in halifelerinden Ya'kûb-i Çerhî'nin Bahâeddin Nakşibend'e intisap edişini anlatan ve tarikat âdâbına dair bilgi veren Farsça risâlesinin tercümesidir (Süleymaniye Ktp., Pertev Paşa, nr. 636; TSMK, Hazine, nr. 247). 7. *Tercüme-i Silsiletü'l-ârifîn ve tezkiretü's-sâdîkin*. Ya'kûb-i Çerhî'nin halifesi Ubeydullah Ahrâr'ın müridlerinden Muhammed Kâdî-i Semerkandî'nin Ubeydullah Ahrâr'ın hayatı, sohbet ve kerâmetlerine dair eserinin bazı bölümlerinin tercümesidir (Süleymaniye Ktp., Pertev Paşa, nr. 636). 8. *Metâlibü'l-vusûl fi hulâsati Nevâdirü'l-usûl*. Hakîm et-Tirmizî'nin 291 hadisın şerhini ihtiva eden *Nevâdirü'l-uşûl* adlı eserinin özet çevirisidir (Süleymaniye Ktp., Pertev Paşa, nr. 61, nr. 332).

La'lîzâde ayrıca Abdülkerîm el-Cîlî'nin *el-İnsânü'l-kâmil*'ini (Süleymaniye Ktp., Mihrîşah Sultan, nr. 167) ve *Hakikatü'l-yakîn ve zülfetü't-temkîn* adlı risâlesini (Süleymaniye Ktp., Pertev Paşa, nr. 636) Türkçe'ye çevirmiştir. Kaynaklarda Gazzâlî'nin *Kımyâ-yı Sa'âdet*'ini de tercüme ettiği (İstanbul Belediyesi Atatürk Kitaplığı, Osman Ergin, nr. 432) ve *Gıdâ-yı Rûh* (Süleymaniye Ktp., Fâtih, nr. 2744) adlı bir eserinin olduğu kaydedilmektedir (*Osmanlı Müellifleri*, I, 159). Ancak bu iki eser muhtemelen ona ait değildir. Bursalı Mehmed Tâhir, La'lîzâde'nin şer'î sicillerin yazılış usulüne dair *Zübdetü's-sukûk* adlı bir eserinin bulunduğunu kaydeder. La'lîzâde, Yetim mahlası ile şiirler de yazmıştır, ancak şiirlerinin sayısı oldukça azdır.

BİBLİYOGRAFYA :

La'lîzâde Abdülbâkî, *Sergüzeşt* (Baha Doğramacı Özel Kitaplığı'ndaki mecmua içinde), vr. 141^b-199^b; a.mlf., *Mebde ve Meâd* (a.e. içinde), vr. 1^b-94^b; Sarı Abdullah Efendi, *Semerâtü'l-fuâd*, İstanbul 1288, s. 227-265; Şeyhî, *Vekâyü'l-fuzalâ*, s. 365, 403, 518, 530, 628, 660, 724; Râşid, *Târih*, İstanbul 1153, II, vr. 166^a, 167^{a-b}; Hüseyin Ayvansarayî, *Mecmûa-i Tevârih* (haz. Fahri Ç. Derin - Vahid Çabuk), İstanbul 1985, s. 268-269; Müstakimzâde, *Risâle-i Melâmiyye-i Şüttâriyye*, İÜ Ktp., İbnülemin, nr. 3357, vr. 73^b-78^b; *Tomar-Melâmîlik*, s. 71-83; *Sicill-i Osmanî*, III, 299; *Osmanlı Müellifleri*, I, 159; Abdülbâkî [Gölpınarlı], *Melâmîlik ve Melâmîler*, İstanbul 1931, s. 153-155; Mehmet Nermi Haskan, *Eyüp Tarihi*, İstanbul 1993, I, 217-218; II, 22; Thierry Zarcone, "Histoire et croyances des derviches turkestanais et indiens à Istanbul", *Anatolia Moderna = Yeni Anadolu*, II, Paris 1991, s. 155.

NİHAT AZAMAT

LÂM
(J)

Arap alfabesinin yirmi üçüncü harfi.

Türk alfabesinde on beşinci sırada yer alan, ebced tertibindeki sırası on iki, sayı değeri otuz olan harfin adı Fenike alfabesinde lamd (üvendire, baston), Ârâmîce ve İbrânîce'de lamed (lamad), Yunanca'da lambda ve Arapça'da lâm olup baston veya üvendire biçimindeki Hiyeroglif remzinden doğup geliştiği kabul edilir. Ebced tertibini esas alan Fenike alfabesinden doğup gelişmeleri sebebiyle dünya alfabelerinin çoğunda on ikinci sırada yer alır.

Lâmın mahreci, dilin iki kenarı ile dilin uç kısmının temas ettiği üst damak ve azı dişlerini izleyen dört dişin üst kısımları olarak geniş bir alanı kaplar. Sahip olduğu cehr, beyniyye, istifâl, terkik, izlâk, inhîrâf, infitâh ve zuhûr sıfatlarının gereği olarak lâm sesi çıkarılırken dilin uç tarafının üst damağa kuvvetle dayanmasından dilin üst kısmında nefes cereyanı hapsolur (cehr), bu sırada dilin uç kısmı üst damağa doğru yükselip meylederek kavisli bir hal alır (inhîrâf); ancak dilin iki yanından nefes akışı devam ettirildikten nefesin tam akması veya tam hapsolmesi söz konusu değildir (beyniyye). Dilin uç tarafı dışındaki kısımları ile üst damak arasının açık olması (infitâh) ve dilin yukarıya yükselmeyerek aşağıda kalması (istifâl) sebebiyle söyleniş kolay (izlâk), ince ve açık seçik bir ses (terkik, zuhûr) çıkar. Şarkiyatçılara göre lâm sesi sürtüşmeli (fricative), yanal (latérale), yumuşak (sonore) ve akıcı (liquide) bir ünsüz olup nefes akışı dilin iki

(bilatérale) veya tek (unilatérale) yanından olabılır.

Belirlilik (mâriye) takısı olan ve bu sebeple harf-i ta'rif / lâm-ı ta'rif denilen "ا" takısının sadece "lâm"ı mâriye harfidir. Sâkin olması sebebiyle öndeki hemze ona ulanarak seslendirme işlevi (vasl) görür. Halîl b. Ahmed'e göre "ا" birlikte mâriye edatıdır. Hurûf-ı şemsiyye adı verilen "ت ث د ذ ر ز س ش ص ض ط ظ ل ن" harflerinden biriyle başlayan bir kelimenin başına "ا" takısı geldiğinde "lâm"ı okunmayarak bu harflere katılır (idgâm-ı şemsiyye) ve kelimenin ilk harfi iki defa okunmak üzere şeddelenir: ا + شمسى ← الشمس gibi. Bunların dışında kalan ve hurûf-ı kameriyye adı verilen ف ق خ غ ف ج ب ح خ غ ف ق harflerinde ise "ا" takısının "lâm"ı okunur (izhâr-ı kameriyye): ا + باب ← باب gibi. Ayrıca lâmelifte (ل) asıl harf elif olup sâkin olması sebebiyle lâm onun okunmasını sağlama (vasl) işlevi görür (İbn Cinnî, I, 409-410).

Kur'an kıraatında kelime sonundaki sâkin lâm, arkadan gelen kelime başındaki "râ"ya katılarak (idgâm-ı mütekâribeyn: mahrecleri birbirine yakın olan iki harfin idgamı), sâkin nûn ise kendisini izleyen lâma katılarak (idgâm-ı bilâğunne: gunnesiz -geniz sesi olmayan- idgam) telaffuz edilir: قل رب ← قرّب ← قرّب؛ من لدن ← ملدن gibi. Ayrıca "Allah" kelimesinin "lâm"ı, önde ötreli veya üstünlü bir harf bulunup kendisine ulanması durumunda kalın okunur.

Lâm, kelimelerin yapısında asıl harf olarak bulunduğu gibi zâit (ziyade) harf olarak da gelir: عبد ← عبْدَل؛ ذك ← ذكْ؛ عِل ← عِلْ gibi. Ancak "أولئك، هنالك" gibi işaret isimlerindeki bu ziyade lâmların uzaklık / uzağa işaret (lâm-ı teb'îd) ve pekiştirme işlevi gördüğü belirtilir. رضى "ر" harfleri "lâm"a dönüşerek (ibdâl) ikincil ve eş anlamlı kelimeler oluşturduğu gibi "lâm"ın, başta ve en çok "ن" olmak üzere "م وهى" harflerine dönüşerek de anlamdaş-ikincil kelimeler oluşturduğu görülür: Hetele → hetene, hâlis → hâmis, lekz → vekz, lemz → hemz, celh → ceyh ... gibi (Ebû't-Tayyib el-Lugavî, II, 378-422).

Edat (mâna harfi) olarak da kullanılan "lâm"ın cer lâmı, tarif lâmı, ibtidâ lâmı, emir lâmı, kasem lâmı gibi çeşitleri vardır. İbtidâ lâmı, mübtedâ ve haberîyle "lev" ve "levlâ"nın haberleri başına gelecek pekiştirme işlevi yapar. Kasem lâmı da hem yemin ifadesinin hem de cevabı-